

In de zomer van 2012 bezochten Johannes en ik met onze drie jongste kinderen Zambia. We waren onder andere een paar dagen te gast bij het Franse echtpaar Roy en hun twee kinderen die voor Fidesco naar Zambia waren uitgestuurd. Daar maakten wij voor het eerst kennis met het leven in Afrika. We zagen hoe ze woonden en bezochten hun werkplek, gingen er naar de kerk en bezochten de plaatselijke markt.

“Getuigenis geven van ons leven als gezin”

Inmiddels is het gezin alweer drie jaar terug, en wonen zij weer in hun voormalige woonplaats Parijs. Hun gezin is uitgebreid met de kinderen François (18 maanden) en Pauline (5 maanden). Ik sprak met hen en vroeg hen, hoe het voor hen was om met een gezin op een Fidesco-missie te gaan.

Missie in dienst van het bisdom

Guillaume en Marie-Emmanuelle Roy vertrokken in november 2010 met hun twee zoontjes Augustin en Timothé, op dat moment 2 en 3 jaar oud, naar Zambia. Hun missiepost bevond zich in Chipata, een stad in een arm plattelandsgebied in het oosten van Zambia. Zij werkten er in dienst van het bisdom en begonnen er als eersten met een nieuwe missie. Marie-Emmanuelle hield zich hoofdzakelijk bezig met het doen van projectaanvragen, het opzetten van de administratie en het ontwikkelen van het donateursbestand. Guillaume was als bouwkundige betrokken bij de uitvoering van diverse bouwprojecten en het onderhoud van de huizen van het bisdom. Ze werkten beiden full-time (Marie-Emmanuelle had wel de

woensdagmiddag vrij). De kinderen gingen in de ochtend naar school en 's middags was er een Zambiaanse oppas voor hen.

Een beperking, maar ook een kans

Guillaume en Marie-Emmanuelle wilden heel graag met hun gezin op missie gaan en waren erg blij, toen ze tijdens die zoektocht bij Fidesco terecht kwamen, die hun die mogelijkheid bood. Ze geven aan, dat de wens om op missie te gaan is gegroeid in de opvoeding, die ze beiden van thuis hebben meegekregen. Marie-Emmanuelle: “Een missie als gezin is meer dan alleen een missie van twee professionals, die samen op pad gaan.

Fidesco ziet een missie ook echt als een gezinsproject. Je hebt als gezin iets specifiek te geven. Een missie als

De familie Roy op het erf van hun huis in Zambia

gezin is enerzijds, zeker bij de start een beperking: er is voor een gezin veel meer nodig dan voor een single: goede huisvesting, een school, een oppas. Maar anderzijds biedt zo'n missie ook bijzondere kansen: je komt makkelijk in contact met andere gezinnen. Je wordt niet alleen gezien als 'anders' en 'wit', maar je deelt ook iets met de anderen: het ouderschap.” Marie-Emmanuelle herinnert zich een van de eerste keren dat ze in de kerk was en een van haar kinderen tot stil-zijn maande. Daar moesten andere vrouwen om lachen, het gaf herkenning, hetzelfde te leven en 'zussen' te zijn.

In Afrika is het sowieso heel vreemd als je volwassen bent en geen echtgenoot hebt of een gezin. Veel vrij-

willigers, die als single op missie gaan krijgen de vraag: waarom ben je niet getrouwd? De status van getrouwen en ouders wordt veel makkelijker geaccepteerd. De twee kinderen maakten ook vriendjes en dat leverde weer contacten op met andere ouders.

Fidesco ziet een missie echt als een gezinsproject

Een intensieve tijd met zijn vieren

De ervaring van de missie is een belangrijk deel van de gezinsgeschiedenis. De kinderen waren nog klein toen ze in Zambia waren, maar toch is dit een schat voor hun verdere leven. Het was een kans om die tijd als gezin in Afrika te heb-

hebben en die kan niemand hen meer afnemen. Marie-Emmanuelle en Guillaume noemen dit 'cement' voor het gezin en voor het huwelijk.

Hoewel de eerste zes maanden van de missie ook heel moeilijk waren: ze moesten starten met een nieuwe missie en konden niet terugvallen op ervaringen van voorgangers. Bovendien waren er problemen met de gezondheid van Augustin, die naar een ziekenhuis in Zuid-Afrika moest. En dan ook nog het geregeld uitvallen van de stroom en niet kunnen skypen.... Maar daardoor ook geen afleidingen en een intensieve tijd met zijn vieren, tijd om elkaar beter te leren kennen en veel tijd om met elkaar te communiceren. Dat was ook nodig, bij de vele nieuwe situaties waar ze mee te maken kregen. Guillaume en Marie-Emmanuelle waren in die periode ook wel onze-ker, de kinderen voelden dat aan. Ze moesten in die tijd echt leren op hun geloof en op elkaar te vertrouwen.

Guillaume: "Het is belangrijk, dat kinderen ervaren dat een situatie veilig is. Als ouder straal je dat uit naar je kinderen. In het begin viel dat niet mee. En voor de kinderen was alles nieuw. Ze kunnen je dan gaan verwijten, dat je ze uit hun vertrouwde omgeving hebt weggehaald. Bovendien moesten we ze voor heel veel waar-

schuwen: Wees voorzichtig' kregen ze vaak te horen: niet zomaar water drinken, pas op voor slangen, voor muskieten, etc. Maar na die eerste tijd ging het beter." Marie-Emmanuelle: "Het was ook goed, dat we die fase hebben gehad. Als je je niet zwak kan voelen, kan de missie denk ik niet vruchtbaar zijn. We moesten leren om hulp te vragen, om te vertrouwen op onze burens. Op die manier wonnen we ook hun vertrouwen."

Gebedsleven als gezin

Guillaume: "In Zambia startten we met het gebedsleven van ons gezin. Het was een bijzondere tijd. Er was voor ons haast net zoveel nieuw als voor de kinderen. We voelden ons daardoor niet zozeer tegenover hen staan, maar naast hen. Samen waren we kinderen van God. Dat was een heel intense geloofservaring. Bovendien was er de natuur en dat is heel anders dan het leven in een stad als Parijs. Het was bijzonder, de scheping zo te kunnen ervaren."

Marie-Emmanuelle: "We hadden het gevoel met het gezin op de goede tijd op de goede plaats te zijn. Het was heel harmonieus. Het was heel bijzonder om Frankrijk te verlaten en met zijn vieren in een nieuw leven terecht te komen. Het was vier keer mooier, dwazer en blijer om met zijn vieren te gaan dan alleen." Doordat ze zich losgemaakt hadden van thuis, in Frankrijk, waren ze heel beschikbaar om open te staan. "Het was geschonken tijd. We waren open voor het gebed, en voor de mensen om ons heen" aldus Marie-Emmanuelle.

Samen waren we kinderen van God

Getuigenis naar de gezinnen om hen heen

Als gezin op missie leef je midden tussen andere gezinnen, de standaard leefsituatie is ongeveer die van de lagere middenklasse. De kinderen konden dus ook heel makkelijk bij andere gezinnen gaan spelen, en er kwamen ook geregeld kinderen bij hun op het erf. Guillaume: "De gezinnen zijn daar vaak groot en je ziet niet echt dat de ouders zich persoonlijk investeren in de opvoeding. Het tijd geven aan je kinderen, met hen spelen, hen proberen dingen aan te leren gebeurt nauwelijks. De kinderen daar moeten zich veel zelf redden en zelf al jong een bijdrage leveren aan het huishouden: op de kleinere broertjes en zusjes passen of geld verdienen voor het gezin."

Marie-Emmanuelle: “Ook de verhouding man/vrouw is heel anders dan bij ons. Mannen en vrouwen zie je nooit samen, ook niet in de kerk bijvoorbeeld. De mannen zitten allemaal aan een kant en de vrouwen aan de andere kant. Toen wij met ons gezin voor het eerst naar de kerk waren gegaan, vroegen we ons af wat we nu moesten doen: of we misschien ook apart moesten gaan zitten. We vroegen het aan de pastoor, maar die zei: ga alsjeblieft gewoon als gezin samen in de kerk zitten. We proberen dat de mensen al een hele tijd bij te brengen, maar ze doen het nog steeds niet.”

Familie Witt op de markt in Chipata

De school

De kinderen zijn in Chipata gewoon naar de plaatselijke school gegaan, met allemaal Zambiaanse kinderen. Er was in Chipata ook geen andere keus, er waren daar geen internationale scholen. Ook daardoor was het contact met de lokale bevolking intensief en leerden Augustin en Timothé goed omgaan met de andere kinderen.

De terugkomst naar Frankrijk is voor de kinderen zonder problemen verlopen. Ze waren snel weer gewend op school en hadden ook geen achterstand opgelopen. Ze waren natuurlijk nog wel heel jong toen ze terugkwamen: 4 en 5 jaar.

Is een missie met Fidesco als gezin aan te bevelen?

Guillaume: “We zijn goed getraind en goed voorbereid door Fidesco op missie gegaan. Tijdens de vorming was er ook genoeg speciale aandacht voor de situatie van gezinnen. Op de missie zelf was het soms wel moeilijk- je bent in je werk aangewezen op de lokale partner. Wij hadden ook nog de moeilijkheid, dat we een nieuwe missie moesten opstarten”. Marie-Emmanuelle: “Het is echt heel anders om met een gezin op missie te zijn dan als single. Als single kun je eigen belangen opzij zetten ten behoeve van de missie. Als gezin kan dat niet. De eerste verantwoordelijkheid die je hebt blijft toch je gezin”.

Een missie als gezin kost Fidesco veel meer dan een missie van een single. Guillaume: “We voelden ons in het begin wel een beetje schuldig omdat Fidesco zoveel voor ons moest betalen: de school, de oppas, de meubels en het duurde misschien wel een jaar voor we vruchten konden zien van onze missie.

Marie-Emmanuelle: “Maar we konden vanaf dag één getuigenis geven van ons leven als gezin”. Marie-Emmanuelle en Guillaume kijken beiden met dankbaarheid terug op deze periode uit hun leven en moedigen andere gezinnen aan, eenzelfde stap te zetten.

Miriam Witt, Fidesco Nederland

Fidesco zendt katholieke gezinnen (maximaal vijf kinderen) uit naar ontwikkelingsgebieden zodat de echtgenoten hun kennis en kunde kunnen overdragen aan de lokale bevolking. In ruil krijgen de gezinnen veilige huisvesting, medische verzekeringen, scholing voor de kinderen, vliegtickets en een bescheiden maandelijks inkomen. www.fidesco.nl

Na hun Fidesco missie kreeg het echtpaar Roy nog twee kinderen